

— Komisja w swojej ocenie nie uwzględniła, że dostosowanie warunków spłaty miało na celu również doprowadzenie do tego, by warunki te były zgodne z rynkowymi warunkami spłaty.

Po drugie, decyzja narusza obowiązek staranności, ponieważ Komisja zaniechała zbadania istotnych okoliczności faktycznych.

Po trzecie, decyzja narusza obowiązek uzasadnienia, ponieważ Komisja nie uzasadniła wystarczająco swojego stwierdzenia, że dostosowanie warunków spłaty stanowi dodatkową pomoc.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Reagens przeciwko Komisji

(Sprawa T-30/10)

(2010/C 80/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Reagens SpA (San Giorgio di Piano, Włochy) (przedstawiciele B. O'Connor, L. Toffoletti, D. Gullo i E. De Giorgi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009)8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa COMP/38.589 — stabilizatory termiczne) w odniesieniu do stabilizatorów cynowych w całości bądź w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżącej;

— stwierdzenie, że skutkiem obowiązywania terminów określonych w art. 25 rozporządzenia nr 1/2003 jest wyłączenie możliwości nałożenia grzywny na skarżącą;

— w drugiej kolejności stwierdzenie, że Komisja popełniła błąd, wymierzając wobec skarżącej grzywnę w wysokości 10 791 000 EUR, a w razie konieczności dostosowanie kwoty grzywny do odpowiedniego poziomu, przy uwzględnieniu ograniczonego charakteru ewentualnego naruszenia przez skarżącą art. 101 TFUE po 1996 r.;

— wszczęcie dochodzenia dotyczącego kwestii zastosowania pkt 35 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien w odniesieniu do Chemson i Baerlocher, a także w odniesieniu do wszystkich uwag przedstawionych przez adresatów decyzji dotyczących stabilizatorów cynowych po doręczeniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów;

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi w swej skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009)8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w zakresie, w jakim w decyzji tej skarżąc obciążono odpowiedzialnością za popełnienie naruszenia art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.589 — stabilizatory termiczne) i nałożono na nią grzywnę.

W uzasadnieniu swych twierdzeń skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze skarżąc twierdzi, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych w odniesieniu do stabilizatorów cynowych, polegający na uznaniu, że skarżąc uczestniczyła w naruszeniu art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) po okresie przypadającym na lata 1996–1997.

Po drugie skarżąc utrzymuje, że Komisja popełniła oczywisty błąd dotyczący zastosowania art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ w okolicznościach faktycznych istniejących na rynku stabilizatorów cynowych, a w szczególności uznając, że zachowane zostały terminy określone w tym artykule. Według skarżącej brak udowodnienia naruszenia w odniesieniu okresu po 1996–1997 r. oznacza, że decyzja o nałożeniu na skarżącą grzywny wydana została po upływie okresu przedawnienia, w świetle zawartych w tym artykule uregulowań przewidujących pięcioletni lub dziesięcioletni okres przedawnienia.

Po trzecie skarżąc podnosi, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji i uzasadnione oczekiwania skarżącej co do tego, że instytucja ta będzie prowadzić dochodzenie najlepiej, jak będzie w stanie, w rygorystyczny i staranny sposób i że nie pominie dowodów istnienia konkurencji. Skarżąc twierdzi nadto, iż Komisja naruszyła jej prawo do obrony przez to, że nie zbadała w odpowiedni sposób dowodów przedstawionych przez skarżącą w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, a także podczas przesłuchania stron, ani też nie umożliwiła skarżąc ponownego wglądu do nieobjętych klauzulą poufności akt dochodzenia.

Po czwarte skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła zasadę nakazującą traktowanie wszystkich przedsiębiorstw jako równych wobec prawa, poprzez błędne zastosowanie wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾. Skarżąca podnosi dalej, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, gdyż grzywna nałożona na skarżącą była nieproporcjonalna w stosunku do grzywien nałożonych na wszystkich innych adresatów decyzji w sprawie stabilizatorów cynowych, a w szczególności na spółkę Baerlocher.

Po piąte skarżąca zarzuca Komisji zakłócenie Konkurencji na wspólnym rynku, stanowiące naruszenie art. 101 TFUI i wynikające z błędnego zastosowania przez tę instytucję wytycznych w sprawie grzywien.

Skarżąca twierdzi wreszcie, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji, przez to, że nie przeprowadziła dochodzenia starannie i terminowo, a także prawo skarżącej do obrony przez to, że nie kontynuowała dochodzenia w okresie, w którym do Sądu składano wnioski o objęcie dokumentów ochroną ze względu na poufność informacji wymienianych między adwokatem a klientem w sprawie Akzo⁽³⁾.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)

(²) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. C 210, s. 2)

(³) Wyrok Sądu z dnia 17 września 2007 r. w sprawach połączonych T-125/03 i T-253/03 Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3523

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2010 r. — Ella Valley Vineyards przeciwko OHIM — Hachette Filipacchi Presse (ELLA VALLEY VINEYARDS)

(Sprawa T-32/10)

(2010/C 80/65)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ella Valley Vineyards (Adulam) Ltd (Jerozolima, Izrael) (przedstawiciel: adwokat C. de Haas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Hachette Filipacchi Presse SA (Levallois-Perret, Francja)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 listopada w całości ze względu na naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi przez ELLA VALLEY VINEYARDS zgodnie z art. 87–93 regulaminu Sądu.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „ELLA VALLEY VINEYARDS” dla towarów z klasy 33 (zgłoszenie nr 3 360 914)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Hachette Filipacchi Presse SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany we Francji słowny znak towarowy i słowny wspólnotowy znak towarowy „ELLE” dla towarów należących do klasy 16 (wspólnotowy znak towarowy nr 3 475 365)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ze względu na to, że właściwy krąg odbiorców nie dostrzeże żadnego związku między rozpatrywanymi znakami towarowymi, a używanie znaku towarowego „ELLA VALLEY VINEYARDS” nie będzie powodowało czerpania nienależytych korzyści z renomy wcześniejszych znaków towarowych „ELLE”.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — ING Groep przeciwko Komisji

(Sprawa T-33/10)

(2010/C 80/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ING Groep NV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: O. Brouwer, M. Knapen oraz J. Blockx, advocaten)